

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil også gerne sige tak for debatten, tak til ministeren for den indledende tale, både for så vidt angår Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag.

Kl. 13.55

Når vi har fremsat et beslutningsforslag om at ophæve forsvarsforbeholdet, hænger det sammen med, som vi faktisk også meget åbent skriver i beslutningsforslaget, at vi føler, at de bekymringer, vi havde i 1992, da vi som parti anbefalede et nej til Maastrichttraktaten bl.a. med henvisning til den militære dimension, som var beskrevet i Maastrichttraktaten, er blevet gjort til skamme siden hen.

Vi mener ikke, at forsvarsdimensionen underminerer Danmarks suverænitet, eller at den frygt, vi havde for, at der kunne blive opbygget en parallelorganisation til NATO i form af Den Vesteuropæiske Union, er blevet realiseret. Vi oplever tværtimod, at EU's forsvarsdimension er forankret i NATO, og at vi er nået så vidt, at NATO nu også har besluttet, at EU kan benytte sig af NATO-aktiviteter i tilfælde af, at man har brug for disse i forbindelse med opgaver, der skal løses.

Vigtige er også de opgaver, som EU skal tage sig af, først og fremmest de såkaldte Petersberg-opgaver, som jo hører til i den blødere ende af sikkerhedspolitikken og forsvarspolitikken. Der er en lang række opgaver der, som EU står for at skulle kunne løse, som vi finder det også ville være naturligt at vi bidrager til fra dansk side, når der vel at mærke er tale om, at disse aktioner har baggrund i et FN-mandat, eller at de enkelte medlemslande har besluttet sig for at deltage i dem, som det også er forudsat i bemærkningerne til vores beslutningsforslag.

Vi mener derfor, det er på tide, at vi får afholdt en folkeafstemning om lige præcis forsvarsforbeholdet. Men vi ønsker ikke det, som er foreslået af Det Radikale Venstre – og jeg takker for støtten til Kristeligt Folkepartis forslag – så jeg kan desværre ikke gøre gengæld ved at sige, at vi støtter Det Radikale Venstres forslag.

Det burde også fremgå af debatten, for det er en selvstændig pointe for Kristeligt Folkeparti, at vi faktisk med vores forslag har taget udgangspunkt i befolkningens afgørelse, for så vidt angår euroen og Danmarks deltagelse i ØMU'ens tredje fase. Det ønsker vi ikke at omgøre.

Vi mener faktisk, i betragtning af at afstemningen blev holdt i efteråret 2000, at det ville

være en hån mod befolkningen, hvis man allerede nu sagde: Lad os lige tage den en gang til. Uanset de krumspring, som forskellige ordførere har gjort lige præcis vedrørende euroforbeholdet, mener vi rent faktisk ikke, at der er sket noget afgørende nyt i forhold til det, danskerne blev bedt om at tage stilling til i efteråret 2000. Alene af den grund må vi afvise Det Radikale Venstres beslutningsforslag.

Men det er klart, at da vi har ønsket at få en folkeafstemning om forsvarsforbeholdet i år som en naturlig følge af, at vi for et par år siden stemte om euroforbeholdet, så ligger der også i vores opfattelse af, hvilken rækkefølge der vil være naturlig, at der efterfølgende kunne komme en afstemning omkring det retlige forbehold, når vi har fået diskuteret og stemt om forsvarsforbeholdet.

Jeg beklager meget, at specielt Venstre og De Konservative og Socialdemokratiet her i debatten ikke har meldt klart ud om, hvilken afstemningsstrategi de foretrækker. Det er især, fordi vi fra Kristeligt Folkepartis side frygter, at lige præcis disse partier vil være stemt for, at afstemninger omkring de danske forbehold bliver foretaget samlet og i forbindelse med, at vi også skal stemme om et nyt traktatudkast.

Det synes vi vil være meget ulykkeligt, og det vil i virkeligheden være at bede danskerne om at tage stilling til mere, end man rent faktisk kan forlange, fordi en ny traktat vedrører Fællesskabet som helhed, hvorimod de danske forbehold, som det også fremgår af udtrykket »danske forbehold«, vedrører Danmark alene. Derfor synes vi ikke, at de ting skal blandes sammen.

Det har været en vigtig pointe i debatten, specielt for Det Radikale Venstre, og den pointe anerkender jeg, at man i forbindelse med en ny traktat meget vel indirekte kan komme til at berøre de danske forbehold. Det gælder ikke mindst forbeholdet på det retlige område.

Men da det ikke er muligt at få folketingsflertallet til at sende de forskellige forbehold til afstemning enkeltvis, er det en usikkerhed, vi desværre bliver nødt til at leve med, selv om jeg altså erkender den pointe, som Det Radikale Venstre selvstændigt har gjort en dyd ud af her i debatten.

Vi har fundet, at forsvarsforbeholdet var det rigtige – forbeholdet var sat til debat efter euroforbeholdet – fordi vi dér står helt uden for samarbejdet i dag, hvorimod vi på det retlige område har mulighed for at deltage på mellemstatsligt niveau eller lave parallelaftaler.